

כסוי הדם פרק ששי חולין

פד.

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י פ"ה מהלכות
 עירובין הלכה י:

ה ב מ"י פ"ד מהל'
 שחיטה הלכה ז:

ג ג מ"י פ"ד מהלכות
 מקואות הל' ז סמג

ד עשין רמח טו"ש ע"ד ס'
 רא עקיף א:

ד מ"י פ"ד מהלכות
 שחיטה הלכה ז סמג

ה ג מ"י פ"ד מהלכות
 עירובין הלכה ז סמג

ו ד מ"י פ"ה מהל'
 דעות הלכה י:

מוסף רע"י

העמדה והערכה. על ששתעמוד יועיערכנה הכהן כדכמיז (ויקרא כז) והעמיד את הנהמה לפני הכהן והעריך הכהן וגו' (שבועות יא). רבי היא. הוא אמרה למתני' ונסיב מילתיה חדא כחד תנא וחדא כחד תנא (ד"ה י:).

שיטה מקובצת

גון נצודין ועומדין גון
 תאוויל: יפחות קדרה
 מני יום ואיך אימא: א
 כהני דשמיטת קדרה
 שאינה דשמיטת קדרה
 עולם וממדי עולם
 אריה: א
 מנונה הוהל:
 א
 כגון אא אא אא
 ולנו הפורטה מצוה
 לעני: א
 ואפי' א יפד' לבסוף
 הוויא שמיטה ראיא
 ח' אבל
 ששמיטת קדשים: א
 אבל
 בדרוש אומר אורח
 יום
 בארשן מאכילו אורח
 יום
 ותרגומאלין שני
 וכו' א

רבינו גרשום (המשך)

ד"ר'ם שחיטה וועגן דלא
שמה שחיטה וועגן דלא
פרקיה לביעי כסוי סבר
כר"ש דאמר שחיטה
שאניה וריא לא שמה
שחיטה: ואי בעי תימא
כולה כר"ש ואי פרקיה
כר"ש הא ממעט למפרקיה
לפרקיה וליחסי: שאני
הכנסה דאמר קרא וישפך
ובטח כר. אף בקדשי
מזבח אינו נוהג (למאן אר)
מטעם דהי שמיטת
שפיכה:
ואוציאל תוריס ובני יונה
ירושלם במינן קדושין. כלומר
חולין אינן חייבין
בכסות כיון שיש במינן

קדוש: ביהמ מה חיה לו
 חלקתה בה כר. כלומר
 כלל חיות חיותב כביס
 כלל פועות חיותב
 ככסכו וזהו תדלוקי. קיבל
 חיה בכלל בהמה לסימון.
 כלומר בהמה תחיל כל
 מפרתה פרה וטוטת
 ששטע שתי פרטות מעלה
 כבהמה: אלא מעתה
 טגדלו בה כר. כלומר
 השתא דאחקש למים
 טבילו בו. אימא דר
 למעטות וחולקין בו. כלומר
 דשאר תחוק מעט אכל
 אלא תחוק מעטו. כתיב
 לרמית וחולקין דשאר
 מעטין וחד למעטו
 מכתשין וחד למעטו
 עד: אלא בהומנו דשאר
 שיטות קושט: שיאלכ
 שיש לו מנה יקח לפס
 כר. לפס לשון אילפסו:
 מנה למרע וזהו
 ואוקרא. אלא וזי חזי
 משקל זהוב: (והנך
 ואומית) צריכין נא לחשוב
 דלרבינו כר. כלומר דאורי

מר ממה שתגזוז מכבשיך:
קודם ללחם ביתך. כלומר

וְלִיפְרָקִינָהּ וְלִיבְסִינָהּ. תִּמְנָה מִנָּהן שֶׁנֶּרְךְ לַפְדּוּתוֹ וְלַחֲיוּ
צִכּוּי וְעוֹד דִּמְתִּימִין וְאֵין נוֹכַח בְּמוֹקֶדֶשׁיין קִמְיָ
וְאֵי פְרִיק לֵהוּ אֵין זֶה מוֹקֶדֶשׁיין וְיֵלֵךְ דֹּהֲרֵי פְרִיךְ כִּיּוֹן שְׁסוּפּוֹ לַפְדּוּתוֹ
מִזְמַנְשׁוֹס הַפֶּסֶד קִדְשִׁים לִשְׁפִידָה הוּא לַמַּפְרַע שְׁחִטָּה רָאוּהָ אִלֵּךְ
לִיבְסִינָהּ וְאִפְּלִיו קוֹדֶשׁ פְּרִיָּה וְעוֹד
לֵדַת יֵה לֵרֶשֶׁ"ל לֵה הַעוֹמֵד לַפְדּוּת
כַּפְדּוּ דְּמִי וְאִפְּלִיו לֹא יַפְדֵּס לְצִסְקוֹן
הוּא שְׁחִטָּה רָאוּהָ וְ^א מִשּׁוֹס
שְׁחִטָּת קִדְשִׁים דִּהוּא שְׁחִטָּה
רָאוּהָ לִרֶשֶׁ"ל אִפְּלִיו נִשְׁפָךְ מִשּׁוֹס
דִּלְכַּל הַעוֹמֵד לוֹרוֹק צִמְרוֹק דְּמִי
כִּדְלִמְרִינן צִמְרוֹבָה (ב"ק דף ע"ו):
בְּעֵינָן הָעֵמֶדָה וְהַעֲרֵכָה. וְאִם
וְהָאֵלֶּךְ כִּלְכִּל וְאִלֵּיבָה רִתְנָאִי
סָבֵר לֵה כִּר' שְׁמַעוֹן

לה כר"מ ואיבעית
ושאני הכא דאמר
שאני מחוסר אלא
מחוסר שפיכה פדויה
להכי אפילו תימא
מחוסר אלא שפיכה
שפיכה גרירה וכסוי
אמר קרא יחיה או
אף עוף אינו קדש
קדש אף עוף שאין
ובני יונה שיש במינן
ה לא חלקת בה אף
דר ליה יעקב מינאה
בהמה לסימנן אימא
כסוי אמר ליה עליך
תשכבנו כמים מה
נאי נמי לא בעי כסוי
בו אמר קרא אֶךְ
ויהיה טהור י'הני אין
ה"מ למעוטי שאר

(למקן דף פז:) דהמס אס לא היה נימו
 לא היה צריך גרידה אבל כאל אי
 אשפר בלא גרידה: **מה** היה
שאינה קדש. וא"ת והא אפילו קדשים
 טעונים כמיו דתנן פרקין (למקן דף
 פז:) קדשים בחזן ידן פאין ממזיק
 יש לומר דלמיה קדש פנים קלמז:
עשרה מנה יקח לישראל גנים
 ג' מגין יקח לישראל בשר.
 במקומם היו דגים בזול יותר מן
 הדגש כדפירש בקונטרס אבל במדרש
 אומר ב' אורחים ים ראשון אווזין
 (אשכנזי) וסגולים ים ב' דגים ים שליש
 דגש ים (רביעין) קטנית:

זבחה כל בקרו ויאכל כל צאנו ויאכל ת"ל מבקרך
ולא כל צאנך "מכאן אמר רבי אלעזר בן עזריה
לפסו לישראל ירק עשרה מנה יקח לפסו לישראל דגים
לישראל בשר מאה מנה " ישפתו לו קדרה בכל יום ואינך
שבת אמר רב צריכין אנו לחוש לדברי זקן א"ר יוחנן
הוה אבל כגון אנו מי שיש לו פרוטה בתוך כיסו
חמון כגון אנו לוויין ואוכלין "כבשים ללבושך מגו
ומחירי שדה עתודים לעולם ימכור אדם שדה ויקח
עתודים ויקח שדה "ודי חלב עזים דיו לאדם שיתפרנס
ביתוך ביתו ללחמך ללחם ביתך לחמך קודם ללחם
אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן תן חיים לנעורותיך
ארץ שלא ילמד אדם את בנו בשר ויין אמר רבי יוחנן
הרומם

מ' שאין לו אלא פרוטה יריצנה לחנוני. ולא יסבך עצמו בעירו
 ר' יוחנן היה ותמיד העולם היה תחתמנה והוכר ולא היה צריך
 לנו הפירוטה עליו ללוות ולאכול: **כשם** לנבון. מקרא הוא
 שיש לו מהם חלב לפרנסה וגמין לנבון: **דיו** לאדם. הכי משמע
 צדוסין. לבני ביתך למד דרכי חיים להסתפק בצוונות קלים:
כסא
 'אלעזר בן עזריה: ממשפת בריאם הוא. כלומר אבא זהו רב: מגו כבשים יוא מביש'ס. כ.
 מכומר אלא שדה ירקת עתודים. כלומר דחויין (נדקראן) עשרתו משערת את בעליהן: לחת'
 שלך קודם משל כל אדם

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש איש מבני
העם הגדול
היוצאים אשר יצאו
היה או עוף אשר יאכל
אשר את דמו וכבודו
בפניה:
2. רק הדם לא האכלו
שם הארץ
במים:
3. אך מעין ובור מקדו
מים ויהי טהור ונע
בנבילתם טמא:
4. ויקרא לו
"אלהיו"
אשר בגלוי כאשר יבשר
לך ואמרת אכלה בשר
שם תהיה נשקף לפני
בשר בכל את נאכל
תאכל בשר:
דברים יב
5. כי ירחק ממך המקום
לשם יבשר "אלהיו"
אשר שמו שם וחתת
מבשרך ומצאנו אשר
נתן "לך כאשר צויתך"
ואכלת בבשרך בכל
את נשקף:

- דברים יב כא
6. בָּשִׁים לְבוֹשֶׁךָ
וּמַחִיר שָׂדֶה עֲתוּדִים:
משלי כו כו
7. וְדִי חֶלֶב עֵינִים לְחַמֶּךָ
לְלֶחֶם בֵּיתְךָ וְדוּחִים
לְנַעֲרוֹתֶיךָ: משלי כו כז

גליון הש"ס

גמ' מי שאינו מחוסר.
כעין זה לקמן דף קלה
ע"א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר"ש וכו'
מזבח היו בכלל: (ב) תוס'
ד"ה וליפרקינהו וכו' משום
דשחיטת קדשים הויא
שחיטה:

רבינו גרשום

וּלְיִסְרוּקֵינוּ וְלִיִּסְהָ.
כְּלוּמַר וְלִיִּסְרוּקֵינוּ
לְחֻלּוּץ וְלִכְסִיּוּתָא; בְּעֵינ
הַעֲמִידָה וְהַעֲרִיכָה. כְּלוּמַר
הַעֲמִיד וְהַעֲרִיךְ [חֲתִיב]
וְהוּא לֹא אִפְשָׁר דִּכְבֵּר
נִשְׁמַח: אִי כִּי רַמִּי דִּאֲמַר
הֵכָל הוּא כִּלְלֵי הַעֲמִידָה
וְהַעֲרִיכָה כו'. כְּלוּמַר בְּקֶרֶת
לֹא חִינּוּן הַעֲמִידָה וְהַעֲרִיךְ
אֵלָּא אֶל בְּהִבְהֵא טַמְהָא
וְנִשְׁמַח: אִי כִּי רַמִּי הֵכָל
דִּאֲמַר הֵכָל הוּא כִּלְלֵי
הַעֲמִידָה וְהַעֲרִיכָה וְהוּא אִינוּ
יִכְוֹל לְחַמְשֵׁי וְלַהֲעִירָךְ
אֵלָּא אֲמַר הַטְּמִימָה שְׁמִינָה
דְּרֹאֵרָה שְׁמָה שְׁחִיטָה וְאֵצְ"ל
לְדֹא פְרִיקָה לִיבִיעִי כִּסְיָה
אִי כִּי רַמִּי דִּאֲמַר טַמְהָא

יִצְחָנוּ: **נֶפֶסוּ**. לְקַדְרָמוּ. לְשׁוֹן אֵילֶפֶס:
מִשְׁקֵל נִיעֵרָה יִרְקֵה. אֲזַל זֶשֶׁר לֹא
יֵאָכֵל: דְּגִיס הִיוּ צוּלֹת בְּמִקְוָם וְיוֹמַר
מִן הַזֶּשֶׁר: **יִשׁוּפּוּ**. כְּשֶׁנוֹמְנִין קִדְרָה
עַל הַמִּינִי קָרִי שְׁפִיתָה: וְאִינֶךְ
אִימָה. אֵלּוּ הָאֲמִתִּים שְׁאִמְרוּ לִיעֵרָה
דְּגִיס וְלִיעֵרָה זֶשֶׁר אִימָת יֵאָכְלוּ אִם
לֹא כֻכֵּל יוֹם: **לַחֹשׁ**. וְהַסְתַּמֵּךְ
בְּמוֹנוֹת קִלְיִם: **אֲזַל מַמְשַׁפָּח**
בְּרִיאִים. רַבִּי יוֹחָנָן קָרִי לְרַב אֲזַל: כְּגוֹן אֲנוּ. שְׂאִין אֲנוּ בְּרִיאִים
וְיִטְכַּרְךְ לְבָרִית יוֹמַר: **אֲמַר רַב נַחֲמָן** כְּגוֹן אֲנוּ. רַב נַחֲמָן אֲחֵר דְּדוּרֵי
כֹּהֲנֵי שְׂמִינִי רַבִּי יוֹחָנָן וְלִפְיָכֶךָ הוּא אֲמַר כְּגוֹן אֲנוּ יִטְדַּאֲפִילוּ
בְּסַפֵּר מַשְׁלִי. קִנָּה לֶךְ זֶלָן יוֹהֵל לֶךְ הַגִּינִי לְנֶשֶׁח: **יִסָּה עֲשׂוּדִים**.
דִּי חֲלַב עֵינִי דִּי לֶךְ זִחְלָלֵם וְלֹא תִשְׁחַטֵּם וְתִאֲכַלְלֵם: **יִסָּה עֲשׂוּדִים**.

שחיטה ולא בעי כסוי ולפיכך אינו נוהג בקדשים לדבריו לפרוקנהו וליכסייה דלדבריו לא בעי העמדה והערכה: אמר רב יוסף רבי היא נסיב לה אליבא דתנאי. כלומר מה דאמר' דאינו נוהג במקדשין מוקמינן לה בקדשי בדק הבית ורבי היא נסיב לה אליבא דתנאי בהעמדה והערכה סבר לה כר"מ דבעי העמדה והערכה ואי אמרת אי סבר לה כר"מ הא סבר

(א) ע"י בתמורה ל"ג לנד"ה הך קרא דואם כל בהמה טמאה וגו' דכתיב ביה והעמיד והעריך לאו דוקא בהמה טמאה ממש אלא ר"ל דאינה ראויה להקריב רק דפלגי ר"ש ורגנן אי מיירי בקדושת בה"ב או דמיירי בקדשי מוצח שהוממו ולכן דברי רבינו ל"ע.